

1491

Veus (PI 2)

(ALDC, IX, 2105. *Veus* [PI 2])

La segona persona del singular del present d'indicatiu del verb *veure* (< VĪDERE) en llat. era VIDĒS, que va donar *vets*, mantinguda en parlars ribagorçans i potser en eiv. (si no té un altre origen), i després *veu (com *cantats* > *cantau* > *canteu*; cf. mapa 1392), aquesta forma canviada en *veus* per addició de la -s pròpia de la segona persona i modificada puntualment en mall. en *vous* 77 per labialització de [ə] situada entre dues labials, [v] i [w]; *ve[z]es* 7, de Formiguera,

és un manlleu a l'oc. *veses*, on deriva del llat. VIDĒS amb canvi de -D- > [z].

Veus és forma pràcticament pancatalana només interrompuda pel ross. *veues* que, prenent per base l'oc. *veses*, ha procedit a una adaptació al paradigma català.

Per a aspectes evolutius d'aquesta persona, veg. mapa 1366. *Veus* és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

